

Palmesøndag 2019, Asbjørn Hjorthaug (ELBK)

Tekster: Salme 118:1-14; Sak 9:8-12; Fil 2:5-11; Joh 12:1-19; II Matt 26: 17-30

«Pris Herren, For han er god, evig varer hans miskunn!»

Når vi leser dagens salme 118 er det som om vi sammen med folket utenfor Jerusalems porter roper Hosianna – du Davids Sønn! Som folket i Jerusalem skal vi få tilbe og hylle vår Herre og Frelser. For hans miskunn varer fra slekt til slekt- ja til evig tid.

Hva er Herrens miskunn? Mennesker som ropte «miskunne *deg over oss*» til Jesus, var i nød. De trengte hjelp. Hva trenger du hjelp til? Du har jo alt- bil- hus- hjem- mat- klær mm.

Det er en sak du og jeg trenger hjelp til. Det er synden. I gudstjenesten har du sammen med oss andre ropt: «Kyrie eleison!» som betyr «Herre miskunne deg over meg». Det er den samme bønningen som tolleren ba: «Gud vær meg synder nådig». Skal du og jeg overleve dommens dag, så trenger du og jeg en miskunnelig Gud. En Gud som tilgir synd. At Guds miskunn varer fra slekt til slekt betyr at det enda er nådetid. Guds nåde og tilgivelse omgir deg hver dag. Du lever i et hav av syndenes forlatelse, et av nåde.

Trenger vi syndenes forlatelse i dag? Vi lyver vel ikke, stjeler ikke, bryter ikke ekteskapet? Men synden handler ikke bare hva vi kan se i det ytre. Spørsmålet er også om dine tanker og begjæringer er rene etter Guds vilje og bud. Gud ser også dem. Elsker du Gud over alle ting? Alt som ikke springer ut av kjærlighet til Gud er synd. Onde tanker, syndig begjær, hovmod, dømmesyke, gjerrighet, unnlater, ja alt dette er synd som er store nok til at du kan gå fortapt. Det samme gjelder din disposisjon av penger og tid. Er vi klar over ansvaret vårt og de prioriteringer vi gjør i forhold til egne behov og Guds Rikes behov? Vi som har fått evangeliet så klart forkynt år etter år, har mye å stilles til ansvar og til regnskap for.

Men Gud være takk alt håp er ikke ute. Gud har ordnet med en frelse for oss gjennom Jesus Kristus. Han oppfylte loven som vi ikke klarte. Han døde på korset. Han tok straffen jeg skulle ha hatt. Jesu liv er ditt liv, og Jesus seier er din seier. Du går fri. Gud aksepterer deg som sitt barn. Evangeliet forteller om en 100 % frelse som gjelder deg og alle mennesker. Herrens miskunn varer fra slekt til slekt. Gud kommer igjen og igjen for å fortelle deg denne gode nyhet- slik at du ikke glemmer den. Han gjør det gjennom Ord og sakrament.

Derfor er det forståelig at Jesus i dag blir hyllet av folket. Vi har også all grunn til å prise Herren slik salmene gjør det: «Pris Herren, For han er god evig varer hans miskunn. Syng en ny sang for Herren.. «Kom la oss juble for Herren, Min sjel lov Herren.» Slik skal du med Guds eget Ord få hylle vår kjære frelser, himmelens og jordens skaper. Det er det folket på palmesøndag i Jerusalem gjør: De hyller Jesus med Guds ord. I dag er det Jesus med sine naglemerkede hender, sin gjennomstungne side og med sår etter tornekrone i pannen som vi ærer og hyller.

Så kommer da Jesus ridende saktmodig uten anklagelser og fordømmelser på et esel. Lydig rider han inn i morderstaden for å la seg anklage og torturerer og lide korsets død.

Slik kommer Jesus også i dag, men nå for å fortelle at oppdraget er fullført. Han kommer til oss igjen og igjen ikke med dom og krav, men med evangeliet. Han kommer alltid ridende til oss gjennom sitt ord og sakrament. Han kommer med fredens evangelium. Vi skal alltid få hylle ham og tilbe ham - ikke bare i Gudstjenesten. En rett tilbedelse er å trøste oss til det Kristus har gjort for oss. Når jeg hører Ordet og tar det til meg som mitt og når jeg tar imot avløsningen og Jesus legeme og blod, hyller jeg Jesus og priser hans navn. Da sier jeg med hele meg: Kjære Jesus takk for alt du gjorde for meg. Det å bekjenne sine synder er å hylle Jesus.

Å se skjærtorsdag i lys av palmesøndag gir et fint perspektiv på nattverden. Det har behaget Gud at vi ved nattverdbordet skulle få dette fellesskapet med han. Vi har hørt fra Matt 26 historien rundt og fra det hellige øyeblikk da vår Herre Jesus Kristus innstifter nattverden. På en måte er dette Jesu avskjedsmåltid. Men for oss er det noe langt mer enn et avskjedsmåltid. Når presten ved alteret tar innstiftelseordene i sin munn: «den Herre Jesus i den natt da han ble forrådt tok han et brød, takket, brøt det og sa: dette er mitt legeme». Da «rider» Jesus selv inn på alteret. Da møter vi Guds Sønn som kommer til oss gjennom Ordet og i og med sitt sakrament. Det er han som har seiret over djevelen, synden og døden. Han kommer for å forsikre deg at han har gitt seg selv for deg til syndenes forlatelse. Det er Gud som taler. Det er Gud som handler. Det er Jesus som gir seg selv til deg for å etes og drikkes. Hva tenker du i et slikt øyeblikk? Fornuften roper kanskje som de reformerte. Kristus er i himmelen. Han kan ikke være her. Her har vi bare minnene og opplevelsen om det som skjedde. Men troen ser Jesus Kristus, vår frelser. Troen tar imot han selv og troen styrkes ved dette sakrament.

1. Brød og vin er Jesu sanne legeme og blod.

Jesus står med helt vanlig brød og med helt vanlig drikke i sine hender. To elementer som hørte til en jødernes mat og drikke ved festlige anledninger. Så skjer det. Gjennom sitt Ord, innstiftelseordene, gjør han dette brød og denne vin til sitt legeme og blod. Innstiftelse-ordene er skaperord. Det er de samme kraftige ord som skapte himmel og jord av intet. Det er de samme ord som kalte den døde Lasarus ut av graven. Det er de samme ord som blandet med vann gjorde meg til et Guds barn i den hellige dåp. «*Han talte, og det skjedde, han bød, og det stod der.*» Salme 33,9. Når troen hører ordene fra Herrens munn så er den sikker på at nå er vår Herres Jesu legeme og blod under brød og vin på alteret eller i prestens hånd. Det er det samme legeme som Maria fødte i en stall, som ble korsfestet og gjennomspikret på Golgata, som ble lagt i graven av Josef fra Arimatea, som oppstod på den tredje dagen, som for opp til himmelen og satte seg ved Guds høyre hånd. Det er det blodet som strømmet ut fra hans åpne sår i hender, føtter, panne og hans side. Det er det samme som står på alteret i kalken. Dette er vår tro.

2. Jesu legeme og blod er det Guds Lam som er ofret for vår synd.

Dette sakrament er innstiftet for oss til syndenes forlatelse. Det er et nådemiddel mot vår synd. «*For dette er mitt blod, paktens blod, som utøses for mange til syndenes forlatelse.*» Matt 26,28. Her på alteret har du hele Jesu stedfortredende gjerning. Her har du stedfortrederen selv tilstede. Med dette sakrament som du får i din munn vil han si: «Dette er ditt, det er for deg akkurat slik du er. Jeg gir meg selv til deg og jeg gjorde alt for deg.» Så får jeg med min munn og med mitt hjerte ta i mot dette Guds Lam som bar hele verdens synd opp på korsets tre og forsonet hele verden med Gud. Så får jeg ta imot han som stod opp fra graven og gav meg en fullkommen rettferdighet.

3. Nattverdens sakrament er en dyrebar skatt.

Ser du storheten i dette sakrament? Det er ikke til å undres på at dette sakrament angripes- latterliggjøres og misbrukes. Her setter Satan alltid inn sine sterkeste angrep slik at vi skal tvile på om det virkelig er så at Jesus selv er tilstede. Her i dette sakrament har den Hellige Gud en møteplass med oss. Her forteller han deg igjen og igjen at dine synder er deg forlatt. Han oppfordrer oss: «Et meg og drikk meg, ha samfunn med meg, tro at frelsen er din, tro at du er i Kristus ren og rettferdig og himmelen verdig.» Han har sagt at han er her. Derfor gleder vi oss over at han kommer i dag til oss på palmesøndag i sitt ord og sakrament.

4. Jesus lengter etter å få feire dette måltidet med deg slik du er.

Jesus sier i Lukas 22 at han hadde lengtet lenge etter å få feire dette måltid sammen med sine disipler. Han kjente disiplene ut og inn. Han visste om at Peter ville fornekte han, at Judas ville forråde han, at Tomas ville tvile på oppstandelsen, at de ville bli redde og flykte og låse seg inne, at de ville sovne når han ba de om å være våken og be med ham. Likevel han lengter etter å feire nattverden med dem. Slik også med oss. Han lengter etter å feire nattverden med oss så ofte vi kan. Jmf. lignelsen om den fortapte sønn. Han lengtet daglig etter han og gikk på bakketoppen for å se etter han. Og når han kom kunne de feire festmåltid sammen. Jesus lengter etter å gi deg syndenes forlatelse. Han ofret alt for deg og det fineste han vet er å si til deg «Fred være med deg», «Dine synder er deg forlatt». Du er det kjæreste han har. Han ofret livet for akkurat deg.

Og når vi feirer nattverd sammen virkeliggjør vi misjonsbefalingen: Vi forkynner Herrens død inntil han kommer. «*For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker av kalken, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer.*» 1 Kor 11,26

Amen.